

ROBINSON KRUSOE





ROBINSON KRUSOE.

ROBINSON KRUSOE igatses juba noores lapsepõlves merele minna. Vanemad ei andnud talle luba, sellepärast läks ta salaja laevale. Talle ei tulnud meelegi, et ta vanemaid sellega raskete kurvastab. Kaua sõitis ta mitmel merel. Viimaks jooksis laev tormise ilmaga veealuse kalju vastu ning katkes. Vihased laened uhtusid noore, julge merimehe kaldale, üksikule saarele, kuna kõik teised laevamehed merele ohvriks langesid. Laevakere jäi kalju otsa kinni. Surmani väsinult puhkas Robinson esimese öö saarel lausa lageda taeva all.

Järgmisel hommikul korjas ta kaldale paisatud laua-ja palgitükid kokku ning tegi nendest parve. Sellega sõitis ta lagunenud laevakere juure. Sealt tõi ta kõige tarvilikumaid asju maale: nagu püssa, püstolisid, püssirohtu, kirve, noa, sae ja muud.

Oma suureks rõõmuks leidis Robinson laevalaelt koera ja kaks kassi; need loomad tõi ta ka saarele. Siis ehitas ta üksikusse kohta endale urtsiku, kuhu ta kõik laevalt toodud asjad paigutas. Ka laua ning tooli tegi ta endale.





Kui ta juba mõne aja saarel elanud, hakkasid ta riided katkema. Ta võttis püssi ja läks küttima. Ta ette juhtusid kaks metskitse, need laskis ta maha, nälgis nende nahad seljast ja tegi neist omale riided ja päevavarju; liha tarvitas ta toiduks.

Et püssirohtu hoida, mida tal vähe oli, tegi Robinson omale vibu-püssi ja mõned nooled. Siis valmistas ta õnge, millega ta merest kalu püüdis. Nõnda toitidis ta ennast kitseliha ja kaladega.

Robinson käis hoolega küttimas. Nii hästi küttimise kui ka kala-püüdmise kunstis omandas ta suure osavuse.

Kord leidis ta teinepoolt saare kaldalt mitu kilpkonna. Ühe nendest võttis ta kaasa ning valmistas head rooga. Kitselihast ja kaladest tüdinud, maitses kilpkonna liha ütle mata hea.

Viimaks võttis Robinson nõuks kitsesid elusalt kinni püüda ja neist koduloomi kasvatada. Enne aga raius ta puid ja tegi neist oma urtsikule kõrge aia ümber. Siis läks ta sinna, kus ta kitsesid näinud, kaevas sügava augu ja kattis selle pealt silmakirjaks kinni.





Kitsed kukkusid auku. Robinson võttis nad elusalt kinni ja viis koju aeda. Seal söötis ja jootis ta neid. Loomad jäid taltsaks ja harjusid temaga pea ära. Teine kord sai ta papakoi kätte. Surre vaevaga õpetas ta linnu rääkima.

Naabruses oli mitu saart. Robinson oleks neid hea meelega näha tahtnud, aga tal polnud paati. Ta otsustas sõiduriista valmistada. Kui ta parajat paadi puud metsast otsis, nägi ta inimese jalajälgesid. See kohutas teda. Ta jooksis koju suure hirmuga ega julenud mitmel päeval metsa minna: ta kartis metsinimesi. Alguses arvas ta, et saarel üksinda elab, sellepärast käis ta julgelt igal pool. Nüüd jäi ta ettevaatlikumaks.



Kui ta juba kaks aastat saarel elanud, siis nägi ta ühel päeval trobikonna metsinimesi mere kaldal. Nad olid vened kaldale tõmmanud ja tule üles teinud, mille lähedal kaks kinniseotud vangi lamasid. Nähtavasti olid metsikud naabri saarelt sinna tulnud. Oma peiduurkast nende tegevust tähele pannes, kohkus Robinson: metsikud tapsid ühe vangi, küpsetasid tulel ja söid ta ära. Siis läksid nad teise vangi kallale. See aga rabeles nende käest lahti ja jooksis Robinsoni peidupaiga poole. Kaks meest ajasid teda taga. Robinson võttis püssi ja

laskis teise mehe maha. Püssipauk kohutas metsikuid nõnda, et nad kaldale põgenesid, vened vette lükkasid ja plehku panid. Et see lugu reedisel päeval sündis, pani Robinson päästetud metsikale nimeks Reede. Reede harjus ruttu uue eluga ning teenis Robinsoni ustavalt. Nad elasid kahekesi vaikselt ja õnnelikult.



Robinson ja Reede hakkasid suurt paati ehitama ja tahtsid sellega merele sõitma minna. Mõne aja pärast oligi sõiduriist valmis. Toidumoon ja joogivet paati paigutades, ootasid nad head ilma, mil merele võiks sõita.

Sel ajal tulid metsinimesed uuesti saarele: seekord tõid nad ainult ühe vangi kaasa. Robinson ja Reede haarasid püssid kätte ja põmutasid mitu inimesesööjat maha. Kes eluga pääsesid, need jooksid paatidesse ja põgenesid. Vang jäi maha. Robinson ja Reede läksid õnnetumat vaatama. Kuis oli Reede rõõm suur, kui ta nägi, et päästetud vang tema isa oli! Nüüd olid nad kolmekesi:



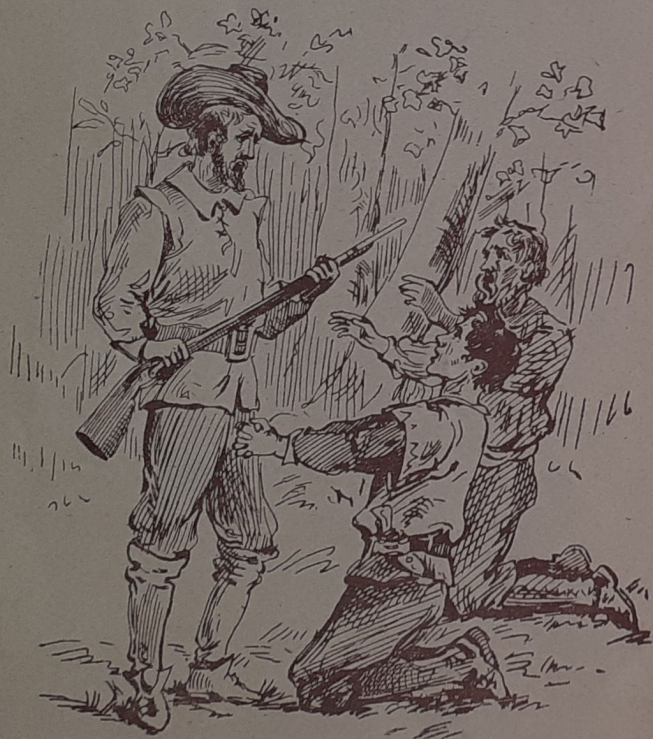
Ühel päeval nägi Robinson valgeid inimesi saarele sõitvat. Kui nad kaldale jõudsid, märkas ta, et mõned olid kinni seotud. Teised käisid nendega väga toorelt ümber. Nad heitsid magama, kuna vangid teine teisega vaikselt kõnelesid. Robinson tuli puu takka peidust välja ja küsis vangidelt, miks nad seotud on. Vangid jutustasid, et nad sellelt laevalt pärit on, mis saare lähedal ankrus seisab; need olid laevakapten ja kaks madrust.

Laevamehed olid kapteni vastu mässama hakanud ja tema ning temale kaks ustavaks jäänud madrust saarele toonud ning tahta ise laevaga ära sõita.



Robinson ja Reede päätsid vangid vallale, võtsid nendega ühes laeva enda võimuse alla ja sundisid mässajad kapteni sõna kuulma.

Tänu pärast lubas kapten Robinsoni Inglismaale viia. Reede ei tahtnud Robinsonist lahkuda ja sõitis temaga ühes. Peale mitmeaastase eksimiste ja viletsuste jõudis Robinson koju tagasi. Seal ootas teda kurb leinasõnum: ta isa ja ema olid juba ammugi surnud.





Iseäranis kurb oli ta selle-
pärast, et ta vanematelt
oma tegu enam andeks ei
saanud paluda.

Mõne aja pärast võttis
Robinson naise ja sõitis
jälle oma armsaks saanud
saarele tagasi, kuhu Reede
isa paari madrusega maha

oli jäänud. Reede oli õnnelik, et ta veel oma isa näha sai. Saarel
oli juba suur asundus. Kui Robinson saarel asjad korda seadnud,
sõitis ta jälle Inglismaale tagasi. Teel suri aga ta truul seltsimees
Reede ära.

Nüüd jättis Robinson oma rändamise elu maha ning asus Inglis-
maale päriselt elama. Ta oli tubli, aus mees ja püüdis terve eluaja
oma noorepõlve eksitusi heaks teha. Sagedasti võttis ta oma lapsed
põlvele ning jutustas neile enda imelikkudest juhtumistest tühjal saarel.

